

[Forsvarsministeren.]

gangen på det må blive, at man nedsætter et snævert udvalg, ikke for stort i hvert fald, til at behandle alle problemets sider og forøvrigt også en hel masse af de planer og projekter, der er fremkommet fra forskellige sider, og som allesammen yder eller forsøger at yde et bidrag til problemets løsning. Et sådant organ vil hurtigt kunne træde sammen, og jeg mener, at der må både de militære og de civile interesser på den bedst mulige måde under hensyntagen til det, som vi gør hele gildet for, medvirke til, at alle de forskellige sider af problemet afklares, og derefter må der fremkomme en indstilling, som man fra de forskellige myndigheders side kan tage stilling til, så at man, før den forlængede tjenestetid begynder, har klarhed over, hvorledes denne tjenestetid kan udnyttes og udmøntes på den bedst mulige måde.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen behøver jeg vist ikke at ofre så forfærdelig mange ord på. Når det ærede medlem vælger sig det emne at være særlig nansom med hensyn til Danmarks interesser overfor andre magter, taler han jo i almindelighed som den blinde om farverne. Når det ærede medlem harcellerer over tjenestetidens forlængelse, hele den spildte tid, som han taler om, dette halvandet års tjenestetid, så skulle han vende blikket andre steder hen, hvis han vil finde grund til beklagelser over lang tjenestetid. Det er jo ikke umuligt at finde lande, der har indtil 4—5 års tjenestetid i modsætning til den tjenestetid, vi nu må arbejde med et stykke tid her i landet; men det må det ærede medlem selv om. Jeg finder kun anledning til at sige til det ærede medlem, at det er falsk tale, når han taler om indgreb overfor Danmark eller indblanding i danske forhold, eller når han siger, at general Eisenhower har kasseret forsvarschefen og sat først general Gørtz og derefter en anden general i hans sted. Det er ganske simpelt usandhed. Jeg noterer det bare for en ordens skyld.

Det ærede medlem spørger, hvem der har skabt det nuværende system, de nye kommandosystemer i Vesteuropa, specielt i den del af Vesteuropa, som Danmark og Norge tilhører. Det har Danmark selv skabt gennem de forhandlinger på international basis, som vi har ført gennem flere år, og som har givet sig udtryk bl.a. i de to ratifikationer, som blev foretaget i forrige rigsdagssamling, og i de overenskomster af international karakter, som Danmark har haft medindflydelse på, som følge af det samarbejde, vi frivilligt har valgt. Derfor er det ikke

tryk udefra, men en almindelig overvejelse af Danmarks egne interesser i en given situation og i en given international sammenhæng, der har været bestemmende for de beslutninger, der hidtil er truffet, og som fremdeles vil blive afgørende for de beslutninger, vi skal træffe nu og på et senere tidspunkt.

Johs. Christiansen: Ministeren var ikke helt enig med mig i de betragtninger, jeg fremsatte til indledning. Den højtærede minister fandt, at man netop havde sat sig bestemte mål for dansk forsvarspolitik, og at disse mål, som man regnede med i 1951, i det hele ikke var blevet antastet. Jeg ved ikke rigtigt, hvorfor ministeren vil sige dette. Det er dog evident, at siden 1951, hvor ganske vist tjenestetiden ikke fastsattes i selve loven — det var en af de beføjelser, man overlod ministeren, meget mod vor vilje forøvrigt —, var det en forudsætning — det gik vi allesammen ud fra —, at tjenestetiden var den, man på det tidspunkt havde. Den er dog siden blevet ændret ganske væsentligt, idet den er forøget med $\frac{1}{2}$ år.

Jeg kan nævne et andet eksempel på, at det ikke helt holder stik, at det, vi forudsatte i 1951, ikke er blevet antastet. Jeg kan nævne den henstilling, der er rettet til os gennem Thorkil den Vise — jeg mener den højtærede finansminister —, som kom hjem til regering og rigsdag med det budskab, at nu måtte militærbevillingerne forøges med i det mindste 20, helst 40 pct. Endelig har vi det forslag, der foreligger for os i dag, om en ændring af den status, hvorunder forsvarschefen i 1950 er blevet ansat i henhold til den da vedtagne lov.

Jeg synes nu ærlig talt, at der er ikke så lidt her, der vidner om, at de forsvarspolitiske mål ustandselig er genstand for ændringer, at man udsættes for ustandselig at skulle tage spørgsmålet op om snart den ene, snart den anden enten ændring af eller tilføjelse til de militære beslutninger, som er fastlagt i henhold til landets love. Hvis den højtærede minister kalder dette for rolige og stabile tilstande, er ministeren mere nøjsom, end jeg anser det for helt forsvarligt. Jeg vil gerne bede den højtærede forsvarsminister drøfte dette med værnernes personel og høre, om dette er af samme opfattelse: at det er rolige og stabile tilstande, der hersker indenfor dansk forsvarsorganisation.

Nej, vi er, som jeg sagde i min indledning, under den abrupte linies udvikling, og jeg er overbevist om, at hvis regeringen ikke